

Arrest

nr. 223 745 van 9 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 4 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE LANGE, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bijlage 13septies luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: S.

voornaam: A.

(...)

en die verklaart volgende nationaliteit te hebben, maar kan dit niet staven: Libië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de DVZ op 27/03/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn/haar arrestatie.

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de DVZ en verklaart naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Hij verklaart een verkoudheid te hebben maar toont niet aan waarom dit hem zou belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 45 dagen in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 19/02/2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de DVZ op 27/03/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 45 dagen in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 19/02/2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 27/03/2019 door een ambtenaar van de DVZ en verklaart dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil reizen.

Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden.

De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RvV ingesteld worden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, dit wegens een gebrek aan belang. De verwerende partij wijst erop dat verzoeker op 4 april 2019 in vrijheid werd gesteld, hij dus niet gedwongen wordt verwijderd en het hem derhalve vrijstaat het land van bestemming te kiezen. De verwerende partij is van oordeel dat er thans geen land is waarnaar verzoeker zich mag begeven waardoor de bestreden beslissing niet ten uitvoer kan worden gelegd.

2.2. De verwerende partij kan niet worden gevolgd in haar betoog. Een bevel om het grondgebied te verlaten legt immers een terugkeerverplichting op. Deze terugkeerverplichting geldt niet naar om het even welk land, maar ofwel naar het land van herkomst ofwel een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten ofwel naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf (artikel 1, § 1, 5° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, hierna: de Vreemdelingenwet). Gelet op deze terugkeerverplichting kan de verwerende partij niet worden gevolgd in haar betoog dat verzoeker geen belang heeft om de bijlage 13septies te laten nietig verklaren.

De opgeworpen exceptie is niet gegrond.

2.3. Ter terechtzitting wordt een *“Eurodac search result”* neergelegd, waaruit blijkt dat verzoeker in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Aangezien de verwerende partij geen enkele beslissing heeft getroffen in het kader van de Dublin III-verordening en verzoeker dus nog steeds onderhevig is aan de Terugkeerrichtlijn, kan verzoeker niet het gebrek aan belang bij het beroep ontzegd worden om de reden dat niet langer de Terugkeerrichtlijn doch wel de Dublin III-verordening van toepassing is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op, *“Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het Europese Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM)”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Op 27.03.2019 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris de bestreden beslissing, t.t.z. het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en terugleiding naar de grens.

Bij de beslissing tot terugleiding naar de grens stelt verweerster dat er in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat, alsook dat hij niet zou meewerken met de overheden en dat het duidelijk is dat hij zich niet aan een verwijderingsmaatregel zal houden.

In deze beslissing wordt er geen melding gemaakt van het feit dat art. 3 EVRM op een ernstige wijze onderzocht werd alvorens men de kwestieuze titel nam:

Betrokkene werd gehoord op 27/03/2019 door een ambtenaar van de DVZ en verklaart dat hij naar het VK wil reizen.

Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden. De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht (...) ”

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoeker verhoord werd zonder bijstand van een tolk en dat hij aldus de vragen niet kon begrijpen. Dit is op zich problematisch en vormt een schending van het hoorrecht.

Er wordt enkel melding gemaakt van het feit dat verzoeker gehoord werd op 27.03.2019 door een ambtenaar van de DVZ.

Daarenboven zijn vluchtelingen vaak dusdanig getraumatiseerd van hetgeen zij in hun land van herkomst hebben meegemaakt dat zij zeer achterdochtig zijn met alles wat met politie en staat te maken heeft.

Dat zij dan ook enige reservaties hebben bij antwoorden van vragen door een ambtenaar van de overheid is meer dan normaal.

Tot slot is het algemeen geweten dat dergelijke verhoren - bij gebreke aan de aanwezigheid van een raadsman en/of tolk- vaak zeer oppervlakkig verloopt, zelfs grenzend aan willekeur, waardoor dit zeker niet een diepgaand onderzoek met zich meebrengt.

In elk geval heeft de overheid nagelaten om een onderzoek naar art. 3 EVRM te verrichten alvorens zij een beslissing nam.

De overheid heeft met andere woorden op geen enkele manier het risico onderzocht wat een repatriëring naar Libië met zich mee zouden kunnen brengen. Nochtans is zij op de hoogte van de uiterst precare mensenrechtensituatie.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar allerlei publicaties van mensenrechtenorganisaties en in het bijzonder naar een publicatie van de Country Reports on Human Rights Practices for 2017 United States Department of State • Bureau of Democracy, Human Rights and Labor:

The most significant human rights issues included arbitrary and unlawful killings, including of politicians and members of civil society, by extralegal armed groups as well as militias affiliated with the government; lethal terrorist attacks by ISIS that led to civilian casualties; forced disappearances; torture perpetrated by armed actor on all sides; harsh and life-threatening conditions in prison and detention facilities, some of which were outside of government control; arbitrary arrest and detention; political prisoners held by nonstate actors; unlawful interference with privacy, again often by non-state actors; limits on the freedoms of speech and press, including violence against journalists and authors and criminalization of political expression; corruption; trafficking in persons; criminalization of sexual orientation; and violations of labor rights including forced labor.

Impunity from prosecution was a severe and pervasive problem. The government took limited steps to investigate abuses, but constraints on its reach and resources reduced its ability to prosecute and punish those who committed abuses. Security forces outside government control-to include armed groups in the West and LNA forces in the East-also did not adequately investigate credible allegations of killings and other misconduct by their personnel. Intimidation by armed actors resulted in paralysis of the judicial system, impeding the investigation and prosecution of those believed to have committed human rights abuses, including against public figures and human rights defenders (Country Reports on Human Rights Practices for 2017 United States Department of State • Bureau of Democracy, Human Rights and Labor p.1, <https://www.state.gov/documents/organization/277499.pdf>)

Het weze onderstreept dat verweerster alvorens zij een BGV aflevert een mogelijke schending op art. 3 EVRM op een ernstige wijze dient te onderzoeken.

Verweerster kan zich dus niet verschuilen achter het excuus om bij het nemen van haar verwijderings-beslissing geen rekening te houden met, en zelfs geen enkel onderzoek te voeren naar de algemene situatie in het land van bestemming, in casu Libië.

Haar standpunt ontslaat haar derhalve niet van haar verplichting om een nauwgezet onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 23 december 2012, nr. 27765/09 Hirsi Jamaa v. Italië, § 133).

Artikel 3 EVRM - dat bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen - bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen rollen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011 M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft meermaals geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie met naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v Rusland § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10 Auad v Bulgarije, § 95), Het EHRM heeft tevens geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokken vreemdeling (zie EHRM 4 december 2008, Y. t. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saad t.Italië, §§ 128- 129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en anderen t. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Hierbij moet er op worden gewezen dat het verbod van foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen absoluut is en dat het geen enkele uitzondering Overwegende dat de Raad van State bij haar arrest nr. 241.623 dd. 29.05.2018 geoordeeld heeft dat de DVZ bij het nemen van een BGV eerst dient te onderzoeken of er een mogelijke schending is van artikel 3 EVRM:

De verzoekende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7° van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het XIV-37.373-8/9 grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling. " (RvS 29 mei 2018, nr. 241.623)

Ook Uw Raad oordeelde reeds in deze zin in het arrest HADOU Tedros t. Belgische Staat dd. 08.10.2018 (arrestnummer 210 636 dd. 8 oktober 2018):

De verzoeker lijkt te kunnen worden bijgetreden waar zij stelt dat het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten reeds veronderstelt dat een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet worden doorgevoerd. Een dergelijk bevel houdt immers voor de verzoeker reeds de verplichting in het grondgebied te verlaten en legt een terugkeerverplichting op. In casu is dit des te meer het geval omdat het bevel is afgegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek en met een beslissing tot terugleiding naar de grens van de Schengenlidstaten. "

Verweester heeft het in casu nagelaten om op een grondige wijze art. 3 EVRM te onderzoeken ALVORENS zij de bestreden beslissing nam.

In casu moet worden vastgesteld dat door verweester een uitvoerbare vertrekverplichting opgelegd wordt zonder op een ernstige wijze te onderzoeken of dit in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Het leidt geen twijfel dat in casu de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM is geschonden.

Ingevolge de hierboven geciteerde rechtspraak van de Raad van State en Uw Raad is de bestreden beslissing onwettig en dient de vasthouding die hieraan gekoppeld werd, eveneens als onwettig beschouwd te worden.

Uw Raad moet vaststellen dat de overheid nagelaten heeft om bij het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 VRM bij de verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst dan wel naar een land zoals bepaald door de Terugkeerrichtlijn.

De schending van het hoorrecht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM is aangetoond.

Het enig middel is gegrond."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt ook in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

3.4. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat besloten ligt in de bestreden bijlage 13septies, dient te worden beschouwd als een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn. In deze bepaling wordt een terugkeerbesluit gedefinieerd als volgt: *“de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld”*. De Raad herinnert eraan dat, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, hij ertoe is gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht, dit is richtlijnconform, uit te leggen.

3.5. Een terugkeerbesluit stelt dus niet enkel vast dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar legt eveneens een terugkeerverplichting op. Zoals reeds gezegd blijkt dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar ofwel naar het land van herkomst ofwel een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten ofwel naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf.

3.6. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van de bijlage 13septies wijst er in de aanhef op dat deze bepaling toepassing vindt ‘onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag’. Nu een bevel om het grondgebied te verlaten reeds de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten én een terugkeerverplichting oplegt (RvS 28 september 2017, nr. 239.259, RvS 29 mei 2018, nrs. 241.263 en 241.265), en gelet op de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, kan de verzoekende partij worden bijgetreden waar zij betoogt dat bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren.

3.7. De mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet dus worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij een bijlage 13septies kan dit onderzoek ook geschieden in het luik beslissing tot terugleiding, dat moet worden beschouwd als een verwijderingsbesluit in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn en dat samen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen.

3.8. De verzoekende partij houdt voor de Libische nationaliteit te hebben. De verwerende partij kan niet voorhouden niet op de hoogte te zijn van de uiterst precare mensenrechtensituatie in Libië, waarvan het in het verzoekschrift aangehaalde uittreksel uit de *“Country Reports on Human Rights Practices for 2017 United States Department of State - Bureau of Democracy, Human Rights and Labor”* (stuk 2) gewag maakt en waarin onder meer kan worden gelezen:

“The most significant human rights issues included arbitrary and unlawful killings, including of politicians and members of civil society, by extralegal armed groups as well as militias affiliated with the government; lethal terrorist attacks by ISIS that led to civilian casualties; forced disappearances; torture perpetrated by armed actors on all sides; harsh and life-threatening conditions in prison and detention facilities, some of which were outside of government control; arbitrary arrest and detention; political prisoners held by nonstate actors; unlawful interference with privacy, again often by non-state actors; limits on the freedoms of speech and press, including violence against journalists and authors and criminalization of political expression; corruption; trafficking in persons; criminalization of sexual orientation; and violations of labor rights including forced labor.

Impunity from prosecution was a severe and pervasive problem. The government took limited steps to investigate abuses, but constraints on its reach and resources reduced its ability to prosecute and punish those who committed abuses. Security forces outside government control—to include armed groups in the West and LNA forces in the East—also did not adequately investigate credible allegations of killings and other misconduct by their personnel. Intimidation by armed actors resulted in paralysis of

the judicial system, impeding the investigation and prosecution of those believed to have committed human rights abuses, including against public figures and human rights defenders."

3.9. De verwerende partij betwist in haar nota noch de pertinentie noch het actueel karakter van het betrokken uittreksel. Ze kan dit niet negeren en daarover geen onderzoek doen, enkel omdat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend bij de Belgische overheden (cf. EHRM 23 december 2012, nr. 27765/09, Hirsi Jamaa v. Italië, : "*§133 il appartenait aux autorités nationales, face à une situation de non-respect systématique des droits de l'homme telle que celle décrite ci-dessus, de s'enquérir du traitement auquel les requérants seraient exposés après leur refoulement (voir, mutatis mutandis, Chahal, précité, §§ 104-105, Jabari, précité, §§ 40-41, M.S.S. c. Belgique et Grèce, précité, § 359) et que le fait que les intéressés aient omis de demander expressément l'asile, eu égard aux circonstances de l'espèce, ne dispensait pas l'Italie de respecter ses obligations au titre de l'article 3 de la Convention.*").

3.10. In casu blijkt uit het bevel om het grondgebied te verlaten dat besloten ligt in de bestreden bijlage 13septies niet dat de verwerende partij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM heeft gedaan. Noch blijkt dit uit de terugleidingsclausule die eveneens besloten ligt in de bijlage 13septies. Hierin wordt integendeel uitdrukkelijk gesteld dat de verwerende partij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM uitstelt. Er werd ondanks het feit dat er een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, dus geen enkel onderzoek verricht in het licht van artikel 3 van het EVRM waardoor de zorgvuldigheidsplicht in het licht van voormeld verdragsartikel werd geschonden. Het enig middel is derhalve in de aangegeven mate gegrond.

3.11. Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. De verwerende partij benadrukt dat ze een onderzoek zal doen naar artikel 3 van het EVRM zodra de identiteit en de nationaliteit van verzoeker met zekerheid vaststaan. Het volstaat in dit verband te verwijzen naar wat hierboven werd gesteld voor wat betreft het ogenblik waarop dit onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet gebeuren. De Raad merkt nog op dat de verwerende partij tot op heden nog steeds niet een andere nationaliteit dan de voorgehouden Libische nationaliteit heeft bepaald. De Raad is zich bewust van zijn arrest nr. 199 329 van 8 februari 2018, waarbij verwezen wordt naar een arrest gewezen in Verenigde Kamers. Echter kan de verwerende partij in haar nota hiernaar niet meer dienstig verwijzen omdat minstens de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak niet identiek zijn aan deze in voorliggende zaak, zodat in casu dezelfde conclusie zou mogen worden getrokken. Zo was in de beslissing die aan voormeld arrest ten grondslag lag sprake van een terugleidingsclausule waarin opgenomen werd, "*Betrokkene zal, behoudens nieuwe beslissing, in geen geval teruggeleid worden naar zijn land van herkomst*", daar waar in de terugleidingsclausule van de thans bestreden bijlage 13septies kan worden gelezen: "*De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht.*" Een arrest van de Verenigde Kamers van de Raad heeft principiële waarde maar deze is relatief in de zin dat het arrest betrekking heeft op feiten die eigen zijn aan de zaak, op een beslissing die eigen is aan de zaak en op middelen die eigen zijn aan de zaak.

3.12. Een beslissing tot terugleiding naar de grens kan niet overeind blijven zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd, dient voormelde beslissing voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer ook te worden vernietigd, ook al kan verzoeker er niet meer onderhevig aan zijn sedert zijn vrijlating.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar enig middel gegronde onderdelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA